

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Szombatok a Hungáriában „felújuló életképesség 2007-ben...”

Telnek-múlnak a szombatok, s egy ma-réknyi magyar cserkész megállás nélkül írja a szétszórtság könyve újabb fejezeteit. A látható alakítások és a megszokott vezényszavak mögött nemcsak Baden Powell csodálatosan felújuló életképes ihlete rejlik, hanem bizonyára a magyarság egyetemes megmaradása egyik eszköze is. A szombatok látszólagos rutinja sokkal nagyobb érték, mint aminek mutatkozik. A cserkészélet határozottan s kizárólagosan a jó útra vezet. A letérők (ha vannak) szerencsére, legalábbis a mi közösségünkben messze nem olyan vonzóak a fiatalok számára, mint a felebaráttal megosztott vidám órák, az ártatlan népijáték jópofasága, a kiruccanás a szabadba, a meleg őrsi sarkok intim keretében történő játék vagy mély beszélgetés, valamint a vezetés titkainak elsajátítása egymagában. Ez az életmód az emberebb-ember szilárd egyéniségét táplálja szüntelen, miközben egészséges felnőttek megvitathatatlan iskolája. A képekben mosoly látható az arcokon, tűnődés, jókedv és józan önfeledtség. Hát van-e ennél szebb szombati ajánlat gyerekeink számára? Ott biztonság uralkodik, a neveléshez illő sok közös nevezőjű légkör teremtője, ugyanakkor valódi barátságok fészke már évtizedek óta, a sokszor felületesen ún. „második otthon” mindannyiunk számára. Kis javaslat? Bizonyára van (részemről): tegyél meg minden lehetőt, hogy a mindennapok sodrása mellett megengedd s megteremtsd magadnak és családodnak ezt a kis időt, úgy (folytonossággal), hogy mindvégig része legyen életednek!

(ZK) Fotók Zóka

A cserkészház tetejéről szebb a világ... Papp Máttyás, Lajtaváry Márton, Lomniczy Attila

A fa tetejéről is szép... Szilvássy Tamáska

Tiszt testtartása a délután végén... Demes Sanyi Gemer

Izgalmas számháború! Szilvássy Ignác, Gröber Berni

„Bogáncsok” tanulnak

Kerekes Marci (jobbra) parancsnok és Collia Niki beosztott tisztje

Megyünk kirándulni! b.-j.: Szeley Cynthi parancsnok és vezetői, Lovrics Alex, Lajtavary Zsú, Papp Titi

Serdülünk és szeretjük egymást... Mattiauda Luncsi, Zombory Michu, Papp Gábor

Játsszunk! Az új nagycserkész fiúk Gröber Berni, Mattiauda Szánti, Hajdú Mátyás

Havi „HUFImondat”:
„Az írás és az olvasás talán túléltek a már majdnem teljesen szétrombolt, virtuális világot”. (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk: ...változik a világ...

Már ebéd alatt (lehet, hogy megérez-tük?) bizonyos nyugtalansággal figyeltük a felhőket a lakás nagy ablaka üvegein át. Úgy nehézkedett ránk az ólomszürke ég, mintha éppen leszakadás előtt állt volna. A hideg homályosra rajzolta a város levegőjét, és mire elmosogattam már egy szemtelő eső nedvesre vikszoalta az utcát. Alig később hirtelen kinéztem - és nem hittem szemeim-nek: **havazik!** Először enyhén, de attól a pillanattól kezdve és késő estig, sőt éjjel is igazi havazás lep-te meg-be a város legtöbb részét. Ki-be szalagál-tunk nagy ricsajjal, fiam végtelen élvezettel tartotta tenyerét maga elé és gyűjtötte a hó-pelyheket, fényké-peztünk, pörgettünk, lányom visított örö-mében, s ahogy haldoklott a nappali fény, ennek az isteni Buenos Aires-i téli délu-tánnak főszereplői lehettünk. Valamikor csengett a telefon és Szőnyi Feri barátom mindig kedves hangja „gratulációt” adott át Budapestről a „tündéri” havazásunkhoz, közölve, hogy Magyarországon pedig 46 fokos kánikulát szenved a lakosság... Hát változik a világ, az óceánok végtelen vizei melegednek, s míg figyelem (már egy jó ideje) az éghajlat szemmel észrevehető fordulatait, felfogom ezt a bénító gondolatot: az ember elront mindent, még a legtökéletesebbet is! Az ember mocskol,

szennyez és bűnözik. Az ember egyik kárt okozza a másik után. Az ember nem törődik a másik emberrel. Az ember önző emlős, és félretette az Istent.

A magyar ember pedig saját tengerében süllyed. Sokszor említettem az ilyen meg olyan körülmények hatását a magyarságra. De ilyenkor az „itthon” meg az „otthon” nem különböztet meg minket.

Szanti fiammal a La Lucila-i lakásunk előtt, hólepte autóval és hógolyóval Fotó Zóka

Vajon ezentúl milyen földi meghatározók láncába fonódunk be mi is? Mert előfordulhat az is, hogy Árpád utódjaiként mégis legnagyobb gondunk (mármint a megmaradásal kísérletezve) egyelőre egy biztonságosabb, tisztább és békésebb hely keresése lesz.

S ma, míg valahol a Közép-Kelet inogó szigetén tárgyalnak irániak és irakiak, s míg Bush eszeveszeten továbbra is csak próbálkozik a világhatalom undorító koronája alá bújni, míg Indiában százezrek halnak meg: Chávez adja a jót és az igazságot. Retteg a világ, és augusztus 20-án sok-sok magyar tűz lángja hangulatos árnyékában a mai magyar fiatalságnak hagyja megismétlődő üzenetét. Eszembe jut az a kis aforizma, az, amely mindig visszaráz a valóságba: úgy éljük át minden napunkat, mintha az utolsó lenne. Szerintem közben pedig próbáljunk meg jó emberek lenni.

Zólyomi Kati

Vidám kiscserkész fiúk ebédelnek Szilvássy Tamás, Lajtaváry András öv., Ijjas Krisztián, Makkos Sebike, Tóth Ágota

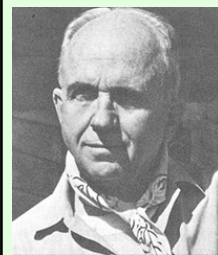

A lányok is várják a táplálkozást!

Szép kislányok Arcagni Inés, Lomniczy Mica, Makkos Viki, Hajdú Martina

LELKI SARKOCSKA

James Michener és a felújított híd (osztrák-magyar határ)

„Óvatos vagyok a jelenkori problémák kiértékelésében s megtanultam, hogy gyanúperrel éljek mindenkivel szemben, aki egy jó történetet mesél önmagáról.”

„Igaz lehet-e mindez?” James Michener **Az Andaui híd**, idézet. Mikszáth Antal fordítása. (Szúper könyv! Valamikor próbáld meg, ha jót akarsz olvasni! HUFI) (AHKK könyvtárban megtalálod. Szerk.)

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

(A HUFII mai interjúja Dr. Espinosané Benkő Teri cst. és férje, José Vicente Espinosa st., a HUFII magyarországi tudósítótól származik.)

Amikor a megszokott lapzártá előtt már az utolsó igazításokkal foglalkoztam, az egyik cserkészbábi táncpróbán elbúcsúztam közös barátnőnkől, Haller Inestől, aki Budapestre készült Teri és José egyházi esküvőjére. Egyrészt fájó szívvel s egy kimondhatatlan vágyódással, de egy pillanattal bizony játszadoztam azzal a gondolattal, hogy én is átutazhatnék. Mire lábaim ismét a valóság földjére léptek, azt hittem, hogy Espinosáéknak ez alkalommal nem lesz sem idejük, sem nyugalmuk beküldeni havi irásukat. Érthető, hiszen egy esküvő megszervezése végtelen részletekkel való törődést és utánjárást igényel, rohangálást, fáradtságot... de tévedtem! Teljes pontossággal megjött

a cikk! Széles mosollyal s meglepődéssel olvastam soraikat, amelyeket most megosztunk veletek.

A Vajdaság egy végvár. A Vajdaság magyarjai bátrak, igényesek és szilárdak. A vajdasági fiatalok öntudatosak, az életük Isten tudja mióta nem egyszerű, s a gyönyörű Délvidék mindig izgalmas magyar történetek tanúja, számtalanszor sírja is. Ez a végvár épségben várja a jövőt, s továbbra szüli meg a magyar ajkú-érezsű sorsostestvéreinket! Érdekes kérdésekre még érdekesebb válaszokat olvashatunk az alábbi interjúban. (ZK)

2007: Beszélgetés egy vajdasági magyar fiúval: Nagynémedi Csaba

JOSÉ: Szia. Kezdjük azzal, hogy bemutatkozol azoknak, akik nem ismernek: mesélj egy kicsit magadról:

CSABA: Nagynémedi Csaba vagyok, a Műegyetemre járok Villamos Mérnöki karra, itt Budapesten. Lassan ötödéves leszek, tehát még egy év és végzek. Volt egy „nulladik” évem a Balassi Bálint Intézetben. A Márton Áron kollégiumban lakom, amióta az egyetemet elkezdtem. Három éve a barátnőmmel lakunk együtt a kollégiumban, ez egy jó lehetőség, hogy így együtt lehet élni.

TERI: És hol születettél?

CSABA: Vajdaság északi részéről származom, egy kis településen élek, Oromhegyesnek hívják. Ez a magyar neve, a másik neve nem olyan érdekes. Magyar Nagykiszta közelében van, ott él édesanyám is.

TERI: Hányan vagytok a családban?

CSABA: Egy testvérem van. Ez így jellemző a családokban: a két gyerek.

JOSÉ: Milyen nyelven beszéltél legelőször?

CSABA: Magyarul.

JOSÉ: Milyen nyelveken beszélsz még?

CSABA: Hát... angolul konyítok, németül, és érdekes módon talán legkevésbé szerbül.

TERI: Nem szerb iskolába jártál akkor?

CSABA: Nem, nem. Végig, nyolc plusz négy év, amit tanultam, magyar iskolába jártam. Szerb oktatás volt, de csak mint idegen nyelv.

JOSÉ: Minek tekintet magad?

CSABA: Vajdasági magyarnak tekintem magam. Szerintem úgy, mint a határöntúli magyarok zöme, ez is egy élcsoport. Anyanyelvem magyar, nemzetiségem magyar, annak vallom. Amiért vajdasági, az pedig a közeg. Tény, hogy ez a környezet meghatározza, hogy milyenek ott az emberek.

JOSÉ: Mi különböztet meg egy budapesti, ill. felvidéki, kárpátjai, erdélyi magyart egy vajdaságiától?

CSABA: A legszembeütőbb az a nyelv. Magyarnak magyar mindegyik, de érezhető, hogy melyik változatát beszéljük ott. Egyrészt a kiejtés, másrészt néhány szerb eredetű szó használata.

TERI: Hogy tartottátok meg a magyarságot otthon, a családban?

CSABA: Azon a térségen, ahonnan jövök, ott igazán nem kell nagy erőfeszítéseket tenni, hogy ez megmaradjon, szerintem. Mert konkrétan az a kis falu, azzal a 2000 néhány emberrel, Oromhegyes, amit említettem, ott, ha egy szerb család van, az sok. És a közeli kisebb városok, olyan 20-30.000 lakosúak, ott is több mint a 60-70 százaléka magyar. A valláshoz is fűződnek programok, az ilyen tipikus vallásos ünnepek --

JOSÉ: A többség ott milyen vallású?

CSABA: Katolikus.

TERI: Milyen magyarnak lenni Szerbiában és milyen „szerbnek” lenni Magyarországon?

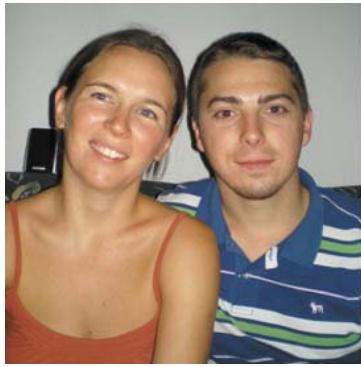
CSABA: Hm...

TERI: Akkor az első: milyen magyarnak lenni Szerbiában?

CSABA: Mindkettő egy kicsit nehéz. - Mondhatni azt, hogy amíg általános iskolába jártam, nekem fel sem tűnt, hogy nekem hátrányom vagy előnyöm lenne az, hogy magyar vagyok. Addig nem is volt ezzel probléma, amíg nem kezdődtek el a háborúsok, meg az ország szétszakadása. Akkor lettek egyre jobban nacionalisták az ottani szerbek. Igazán csak a középiskolában kerültem szerb közösségbe.

TERI: A középiskolát már nem a faluban jártad ki?

CSABA: Nem, azt Szabadkán. És most ott majdnem többségben élnek a szerbek, úgy 50-50 százalékban.

Teri Nagynémedi Csabával Fotó Espinosa

Inkább miután én már kijöttem Budapestre lehetett hallani, hogy elkövettek atrocitásokat. Például, hogy elverték magyarokat, de nekem nem voltak ilyen tapasztalataim. Inkább a háborúval kezdődtek a gondok.

JOSÉ: Te a háborút nem is élted át otthon?

CSABA: De igen, ott voltam. Amikor második voltam a középiskolában, akkor volt konkrétan, amikor a NATO potyogtatta a bombáit... Bombázták az áram-ellátó központokat a városban, ahol laktam és tanultam.

JOSÉ: Ment tovább a tanulás, vagy leállt?

CSABA: Hát egy kis időre leállt, azt hiszem... De rövide, mert végig ott voltunk. Nappal végül is nem voltunk veszélyben, mert nem polgári létesítményeket vettek célpontba, hanem katonait vagy energiaosztókat.

JOSÉ: Ahol a családotok van, oda is eljutottak a harcok? Vagy az ilyen kisebb falvakba nem?

CSABA: Nem, oda nem. Az volt csak, hogy édesapám is és a 25-35 éves közti fiatalok féltek, hogy besorozják őket, és ezért hagyták el ekkor tömegesen a Vajdaságot. De szerencsére én ezt megúsztam, csak 14-15 éves voltam akkor.

JOSÉ: Milyen szerbnek lenni itt, Magyarországon? Egyáltalán annak tekintenek-e?

CSABA: Szerintem nem. Tehát az egyetemen nem volt ezzel sohasem problémám. Ehhez hozzátartozik az is, hogy akit nem ismerek annyira, csak felületesen, azzal nem kezdem azzal, hogy: „szia! Szerbiából jöttem...”

JOSÉ: Tehát nem is veszik nagyon észre?

CSABA: Nem, mert ennyi idő alatt az a kiejtés, ami így Vajdaságra jellemző az már úgy átférférfódott. Néhány szó van biztos, amiről rá lehet jönni, hogy nem budapesti vagyok, de az úgy még nem jelent semmit.

JOSÉ: A szerb útlevelemben mi szerepel?

CSABA: Ott nincs olyan, hogy nemzetiség, csak állampolgárság. Már az útlevelel jelöli az állampolgárságot.

TERI: Hogyan látod a magyarság megőrzését itt Magyarországon és más országokban, ahol jártál?

CSABA: Aki külföldön van és magyar, az úgy jobban összetart és tartja magyarságát, mint itt Magyarországon, de ez azért is van, mert itt természetes, hogy mindenki magyar. Vagyis nem gondolkodnak azon, hogy milyen lenne magyarnak lenni máshol. Meg családtól és neveléstől is függő. Nálunk jellemző az, hogy a vallásból származó ünnepeket vagy hagyományokat tisztelik. Mivel a szerbek ortodoxok, így a magyarság nagy részben a valláshoz kötődik. Ott is vannak cserkészek, ámbár én nem jártam soha.

TERI: Magyarul folyik a cserkészlet?

CSABA: Igen.

JOSÉ: Azt hallottam, hogy úttörő voltál.

CSABA: Felderítő voltam, mi úgy hívtuk. Túlélésről szólt inkább, megtanultunk túrázni, feltalálni magunkat a vadonba, az erdőben. Úgy nagyon jó volt. Ez nem tömöríti össze a magyarokat úgy, mint a cserkészlet, mert például Magyarokörben, ahol én jártam, ott mindenki magyar volt. De felderítők az ország egész területén voltak, és így több vagy kevesebb magyarral számoltak.

JOSÉ: A szüleid mit gondolnak arról, hogy itt élsz és tanulsz Budapesten?

CSABA: Ők az elejétől fogva támogattak. Meghatározta azt, hogy ide jöttem, hogy több volt a lehetőség. Többféle szak között lehetett választani.

JOSÉ: Ha mégis ott akartál volna maradni, ott van magyar nyelvű egyetem?

CSABA: Nincs. Van olyan egyetem, ahol az első évben

ZIKHÍR ZIKÚJDONSÁG Szólunk már jó előre!

1. „Légy résen, mindhalálig!”
2007. október 22-én 17 órakor, a Hungáriában

Október 22-én - mert írjuk tovább a történelmet - ismét összekovácsol minket a magyarság, a sors... Ebben az esetben megemlékezésünk más ösvényen közelíti meg a legtisztább forradalom emlékét. „Légy résen mindhalálig” elnevezéssel bontjuk majd fel e szörnyű emléktár bőröndje lakatját: a cserkészélet „búvópatak”, földalatti folytatása a kommunizmus legfeketébb idejében. Az akkori valóság melletti élet, a tiltott foglalkozás ereje, idealizmusa és hitvallása. A HUFII igen értékesnek tartaná, ha a kolóniánk minden rétege megjelenne az előadáson, hogy együtt morzsoljuk át a még manapság is korszerű dokumentumok feltárását. Csak azt kérjük, hogy ha van cserkésznyakkendő: hozd el! Úgyisintén hozzá egy szál friss virágot a kezdedben. Ha ismertél olyan valakit, aki átélte a magyarországi Istenhívó, hazáját tisztelő és szerető cserkészletet e fejezetét, gyűjtsd össze a történetet és hozd el magaddal, leírva, Magyar szeretettel, ZK

2. Szavalóverseny

November 17-én, szombaton,
a 2007-es tanév zárója

Ha van eszköz, hát EZ az! Mindenkorától sejtjük, hogy a népdal és a költészet „azért vannak”, hogy a magyar nyelvtanítás szolgálatába álljanak! Igenis! Legalábbis a ZIK nem először áll ki a nyilvánosság elé a tanuló csoportok szavalata által! Az idén így zárja az évet: rendkívüli szavalóversennyel! Korokhoz s magyar tudáshoz mérve a mindenkor gyönyörű magyar költészet gyöngyszemei fognak megszólalni a fiatalok ajkáról. Lesz szép kiejtés, magolás és izgalom, meghatódás, bíróság és fontos díjak! Mindez nézőtér előtt! Következő számunkban még visszatérünk e rendezvény részleteire, s egyúttal újból emlékeztetünk, nehogy elfelejts eljönni! A 2007-es tanév zárójaként tartjuk a színvonalas „magyar irodalmi” diákfellépést. (ZK)

két-három tárgyat lehet magyarul hallgatni, a másodikban jó, ha egyet, és a végén csak szerbül.

TERI: Meséld el, hogy kerültél ide? Milyen volt a felvételi az ösztöndíjra?

CSABA: Nálunk a legnagyobb számban kiadott magyarnyelvű újság a Magyar Szó, ebben olvasta édesapám a felhívást, hogy jelentkezni lehet a felvételire. Szabadkán volt egy iroda, ahol jelentkezni kellett. Ott készültem matematikából egy fél éven át.

TERI: Tehát ott kellett matekból vizsgázni, hogy Magyarországon ösztöndíjasként járhasd az előkészítőre?

CSABA: Igen. Ötször tíz ember kapott ösztöndíjat egy-egy szakirányban. A tíz embert szétszórták öt plusz ötre, az öt legjobb végigjárhatta az egyetemet Budapesten, a második öt csak a nulladik évet, aztán pedig Szerbiában kellett folytatnia.

JOSÉ: Milyen nyelven beszélsz majd a gyerekeidhez?
CSABA: Magyarul. A gyerekeim minden áron tudni fognak magyarul, és nemcsak úgy, hogy megértenek egy-két szót: az anyanyelvük magyar marad! De viszont azt is szeretném, hogy minél hamarabb egy másik nyelvet is tanuljanak, mondjuk németet vagy angolt.

TERI: Hol szeretnél élni?

CSABA: Azt még nem tudom, annyi minden történhet egy év alatt. Lehet, hogy itt maradok... Talán kevesebb esély van, hogy hazamenjek, ill. az is lehet, hogy egy harmadik országba.

Köszönjük szépen, hogy elbeszélgettél velünk!

(Mi is köszönjük! HUFII)

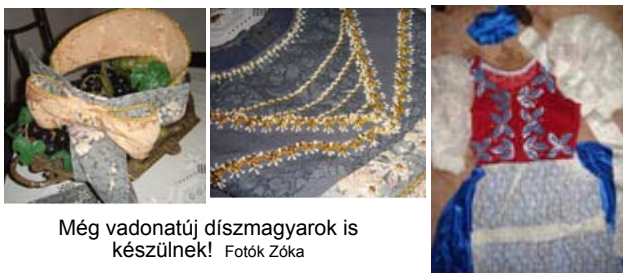

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Erzsébet emlékév, rendkívüli „Sissi” cserkészbál!

Táncoló lányok tagozata egy része, az egyik edzés alatt. (b.-j.) Zugazaga Mili, Anna, Tallarico Nati, Jeszenszky Zsuzsi, Zugazaga Viky és Haller Ines Fotó Zóka

Még vadonatúj díszmagyarok is készülnek! Fotók Zóka

Visszafelé számoljuk a hiányzó napokat. Elképesztő, hogyan telnek az órák, a hetek! Hiába, lehetetlen megszabadulni a növekedő izgalomtól, úgyszintén elkerülhetetlen Murphy barátunk sosem lankadó sugallata füleink, kezeink mellett. Nem baj! Bátrak vagyunk! Meglesz! Úgy, ahogy megálmodtuk! Mire ez az újság az olvasók kezébe jut, már az utolsó mozdulatok örült-boldog áramában ügyködünk, gyakorolunk, díszítünk és várjuk a szeptember 8-át! Igyekszünk a műsort teljes pontossággal kezdeni, és már az első perctől minden meglepetésszerű lesz! Reméljük, készen vannak a szép díszmagyarok, Bocskaik, fényes szmokingok és fekete öltönyök! Már lefoglalta mindenki asztalát a két étterem egyikében? Jönnék a rokonok, barátok, szomszédok? Ha még nem, siessen mindenki, hiszen a Hungária falai nem nyúlnak, mint a rétes tészta! Már nagyon sokan jelentkeztek! Hogy mondd? Még nem vetted meg belépődöt? Hát pattogj! Hívd fel a rendezőket minél hamarabb! Órák hiányoznak csak! Sokan dolgozunk, hogy egy páratlan gálát szervezzünk számotokra! Nem, nem... unatkozni bizonyára nem fogsz! Minden pillanatra kapsz újdonságot, szórakozást, vidámságot, és a mágikus gödöllői kastély légkörében együtt várjuk meg a hajnalt! Várunk! Szépítsd ki magadat dísszel, sminkkel, parfümmel, és hozd el társágot egy ritkán elegáns bárl! Légy pontos. A királyné tiszteletere összeállított műsor minden momentumát elszalaszthatatlan lesz!

Erzsébet királyné

(ZK)

(zolyomikati@hotmail.com)

Belépő és asztalfoglalás (szeptember 5-ig): Lomniczyné Lettinél, Omarnál (Hungária) és Bonczos Zsuzsi néninél! (1. részleteket a SP 1.o.-on).

„HUFÍZELÍTŐ”

A következő (októberi) számunkhoz két magyar fiatal cserkész (a *ius sanguinis* törvénye szerint? Mert ha nem, akkor az egyik osztrák és a másik argentin...) tollat (bocs.: „billentyűzetet”) vesz a kezébe és ilyeneket „képes” írni magyarságáról és magyar élményeiről: izgalmas, tartalomdús és értékes írások, egy 16 és egy 19 éves mély lelkű, két emberke munkája.

Kedves olvasó, élvezd velünk együtt a *kis előzetest*, és várd ki kíváncsisággal a teljes anyagot:

Kikó (Tóth Kristóf, öv.): (a nyáron lezajlott „Tutajozás”-ról)

Fotó BBcses

Kikó a tutaj fedélzetén evez és... elmereng: „...közben ragyogóan süttött a nap, elkezdett mennydörögni! Akkor egyszer csak látom, hogy a folyó egyik vége felől sötét felhők közelednek! Igazán nem is lehetett a végét látni, mert olyan volt, mintha egy nagyon tömör köd jött volna felénk a víz fölött...ott záporosó kezdődött és erős szél keletkezett, míg egy egyenes csík formálódott a víz szintén...”

Zsuzsika augusztus elején cserkészlet alatt Fotó Zóka

Lajtaváry Zsú, st. (az egyéves magyarországi ösztöndíj után, ui. a beszámoló estéjén hangzott el): „Az, amit kiskorotok óta tanultok, része lesz a mindennapi életeteknek. Tudjátok milyen érzés az, amikor a Lánchíd oroszlánjai előtt álltok? Vagy amikor a Budavárról egész Budapestet nézitek, úgy, minthogyha egy képeslap lenne? De nem, ez nem képeslap. Ez a valóság. Igazán ott leszek, egy lépéssel közelebb a magyarsághoz”.

Buenos Airesben augusztus 18-19-én volt meg az évi akadályverseny. Erről következő számunkban számolunk be. De mi volt Északon, az ottani tavasszal?

A KMCSSZ Központi Akadályversenye: Nándorfehérvárnál győzött a magyar! Éljen Hunyadi, Szilágyi és Kapisztrán!

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség (KMCSSZ) 2007. május 26-án tartotta meg idej Lendvai L. Béla akadályversenyét a Buffalótól másfél órányira délre eső Sík Sándor Cserkészparkban. A majdnem 300 résztvevő Bostontól Washingtonig, Ottawától Chicagóig terjedő területről jött össze. Három korosztályban külön-külön pályán mérték össze a cserkészörsök a tudásukat. Fiúk és lányok, tíztől tizenhét évesig, cserkészstudásuk legjobbját mutatták be.

Az akadályverseny keretét az **1456-os nándorfehérvári magyar győzelem** adta. A szervezők célja volt, hogy a résztvevő cserkészek a csata eseményeit és a kor hangulatát átéljék, azaz átérizzék. Az odaérkezés előtt már minden résztvevőnek el kellett olvasni egy Nándorfehérvárról szóló 44 oldalas füzetet, amely a KMCSSZ honlapján található meg. A szombat reggeli zászlófelvonásnál **Kapisztrán János** ferences szerzetes kihirdette, hogy Hunyadiéknak sikerült áttörni a török folyami ostromzár, és bejutni a várba. Azonban a vár védőinek ételre van szüksége. Így megkérte az összegyűlt 30 órót, hogy járják be a vidéket és gyűjtsenek kenyeret és húst, amelyet a késő délutáni órákban becsempésznek a várba. Cserkészörseink a délután folyamán felhasználva cserkész és egyéb tudásukat a helyiektől beszerezték az ennivalót, mialatt a török járőröket kikerülték, vagy kisebb csatákban legyőzték. A késő délutáni mise, ill. istentisztelet után a cserkészek Kapisztrán János vezetésével rejtett utakon bejutottak az élelemmel a várba.

Ekkor a török szultán és hadai felvonultak a vár elé és tárgyaló lehetőséget kértek. **Hunyadi János** hadvezér és **Szilágyi Mihály** várkapitány erre meghívta a törököket vacsorára és táborúzra, utána pedig békétárgyalásra. A két had farkasszemet nézve fogyasztotta el a finom vacsorát. A törökök nagy felháborodással élték át a táborúzet, amelyen a cserkészörsök mindegyik bemutatója azt sugallta, milyen ügyesek, bátrak és a törököknél mennyivel életrevalóbbak a magyarok. A táború végén a szultán felszólította a magyarokat, hogy reggel hagyják el a várat, és a fővezérekkel vonuljanak vissza birtokaikra. Minthogy ezt a magyarok elutasították, a török had bosszút ígérve kivonult. Röviddel este tíz óra után megindult a török

Szenzációs volt!

GRATULÁLUNK! Igen, így, nagybetűvel, hangosan és örömmel! Egyszerűen fantasztikus kiscserkész tábor beszámolót készítettek a csapatok vezetői! Élvezetes pillanatokban bizony mindig részesülhet a közösség (az a része, amely jókedvvel s rendszerességgel jár a rendezvényeinkre), de ilyen esztétikus, ritmusban ropogó, humoros és tartalmas cserkészvetítést rég láttak szemünk! Annyira jó volt, hogy igen rövidnek tűnt, elnéztük volna még

Makkos Sebi boldog: Lovrics Alexandrától megkapja első kis pettyes nyakkendőjét! Fotó Zóka

Finom uzsonna-fogyasztás

Fotó Tóth K.

Edi és Andi (egy külön fejezet) Fotó Tóth K.

A „rendező” neve?

Lovrics Alexandra st., Bonapartian Edi st., Zombory Andi st., Zaha Tamás st., Lajtaváry András öv., Szentiványi Julcsi öv., és a sok kiscserkész, aki elment a nyári táborba!

(ZK)

had támadása. A két sereg zöld (magyarok) és narancs (törökök) fénylő karikákkal a szíjukon egymásnak estek. Aki karikáját lehúzták, az meghalt. Félórás kemény csata után a magyarok győztek; a török szultán és megmaradt serege elvonult Nándorfehérvár alól.

Az akadályverseny hangulatát különösen emelte a két pályán található katapult, amellyel a törököket vízzel töltött ballonnal lehetett támadni, úgyszintén Nándorfehérvár 3 m magas várfala várkapuval és végül a csata alatti tűzijáték. A hétvégeinek főszervezője Karikó Lillian hamiltoni cserkészvezető volt, akit a három pályaparancsnok kitűnő munkája támogatott (a torontói Kecskeméti Mónika, a clevelandi Gál András és a New Brunswick-i Hajdú-Németh Gergely). A hétvége műszaki és étkezési gondjait Kovács György clevelandi cserkészvezető és munkatársai látták el nagy szaktudással.

A záró zászlófelvonás alkalmával a KMCSSZ vezetősége külön kiemelte nemcsak a magyarok által aratott nagy győzelmet és az ennek emlékére a pápa által elrendelt déli harangszót, hanem a **világcserekészlet 100 éves évfordulójának fontosságát és jelentőségét a külföldi magyar cserkészlet számára.**

Cserkészletünk egyik célja a játszva tanulás, a tevékeny részvétel kihasználása a magyar történelem megismeréséhez. Így megelevenítjük a történelmet ifjainknak szemé előtt, ezzel is elősegítve magyarságunk nagy áldozatainak és sikereinek megértését. Akadályversenyünk sikeresen ezt a célt szolgálta. **Jövőre a 48-as szabadságharc 160 éves évfordulója** alkalmával biztosan megint izgalmas események játszódnak majd le a fillmore-i erdőben.

KMCSSZ Sajtószolgálat lendvaimre@aol.com – Képek a cikkhez a KMCSSZ honlapján www.kmcssz.org a „Múlt” rovat „fényképalbum” részében találhatóak.

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250,
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap 12.30-16 óra. Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160 - (1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar

Zsuzsi íróasztaláról...

ROHANUNK, ROHANUNK, DE ... MEDDIG BÍRJUK?

“Már nem bírom!” - “Már annyi éve csinálom, minden áldott szombaton, csinálja valaki más” - “Minden hétfőre zsúfolásig tele van programmal, ez már túl sok” - “Lemondok, belefáradtam!” - “Nincs privátéletem, nincs szabadidőm!”

Ebben a században az idő mintha még gyorsabban rohanna, a munka, a felelőségek áradata lehenget bennünket, és az ember néha úgy érzi, hogy nincs már ereje mindent elvégezni, és „közben” még élni is. Szinte motorok vagyunk, akiket csak hajtanak.

„Allítsátok meg a világot, mert le akarok szállni!” Hányszor ismételtük mindannyian ezt a szólás-mondást? (*) Hányszor? És hányszor fogyott el már az erő, és azt hittük nem bírjuk tovább, nem megy tovább...

De amikor a rohampályáról hátranézzünk és látjuk, hogy milyen hosszú utat tettünk már meg, amikor észrevesszük, hogy a magyar iskola már 50 éve működik szüntelenül, hogy immár a negyedik generáció beszél még a magyar nyelvet, amikor szombatonként halljuk cserkészeink vidám nótázását, amikor látjuk a táborok beszámolóját, amikor élvezzük a szép magyar táncokat, akkor rádöbbenünk arra, hogy ÉRDEMES az erőfeszítés, a munka, a rohanás. Most már nem lehet feladni a harcot, ennyi eredmény után! Ez tisztelethiány lenne azok iránt, akik velünk együtt harcolnak és néha épp úgy elfáradnak, mint mi. Tisztelethiány lenne azok iránt is, akik évtizedekig dolgoztak előttünk.

És ami a legfontosabb: rádöbbenünk arra is, hogy milyen jó érzés, mennyi örömet okoz küzdeni a magyarságért! Milyen jó együtt húzni a szekeret és vinni előre a magyarságot, még akkor is, ha néha úgy tűnik, hogy nehéz! Hiszen mindenkinek legkedvesebb élményei között vannak a táborok, hiszen mindenki egyetért azzal, hogy amit a cserkészeten tanult és tapasztalt, az egy életre szóló kincs. Életre szóló kincs, amit a mindennapokban, a munkában, az emberekkel való kapcsolatban és az élet bármilyen pillanatában felhasznál, sőt hasznára válik. Hiszen azáltal, hogy ápoljuk, megtartjuk gyökereinket, mennyivel gazdagabbak vagyunk!

Mielőtt a pályáról lelépnénk, tekintünk vissza és gondoljuk meg!

Együtt, közösen könnyebb és hangulatosabb! Maradjunk a pályán, és fussunk tovább! ÉRDEMES!

Lajtaváryné, Benedek Zsuzsi cst.

(“¡Paren el mundo, que me quiero bajar!”: egy Buenos Airesben, a 60-as években futó, eredetileg angol igen sikeres vígjáték címe, amit Quino Mafalda-ja átvett és közkinccsé tett. Szerk.)

Ami az íróasztalon maradt:

Ki mondta a következőt?

Ne civakodjunk a fölött, hogy mik voltunk: egyesüljünk arra, aminek lennünk kell!

Keresd meg a megoldást!

ZIKjelenetek

Szünet utáni tanári megbeszélés Fotó Zóka

Óra után a lépcsőházban Fotó Zóka

Magyar barátság Fotó Zóka

Dió-csoport eleven tagozata Fotó Zóka

MINIHUFI

- Az izgató augusztus első napjai újabb magyar látogatót hoztak közénk Olivosra. **Bubcsóné Hornyák Klárral**, egy „kézműves” asszonnyal ismerkedtünk meg valahányan. Kedves, magas, mosolygós ügyes művész érkezett Budapestről, hogy mutasson, tanítson és egyúttal ő is átvehesse a buenos magyarok kimeríthetetlen életformája energiáját. „Csalalevelek”, nyers gyapjúfonalak, nemezdarabok közt folyt a beszélgetés. ZIK diákok és cserkészekkel is foglalkozott, míg mutatgatta munkáját szép színes folyóiratok lapjain. (l. alább)

Az Oleanderek fontak és csuhéból készített virágot

Hornyák Klári a Regösökkel Fotó Zóka

- Amúgy - munkaügyben bár - São Paulóból itt járt Puskás Gyula, és értékes pillanatokot tölthetett a HUFI-val.

- Iszonyatos nyüzsgés rázta fel a cserkészház területét... Előzménytelen kirándulásra iramodott az összes cserkész! Mégpedig egy rövid, de velős másfél-napos vadregényes foglalkozáshoz pakolták tele a hátizsákokat. (októberben elmeséljük, hogy volt-mi nem volt...)

- A cserkészház alsó terme egyik fele, a Regös-együttes táncedzés területe meglepetésszerűen izléses magyaros díszítést kapott ajándékba. **Göndör Emma** ügyes kezei ecsetet-kalapácsot markoltak és meleg, otthoniasabb légkört teremtettek. KÖSZÖNJÜK!

- Lapzárta után megvoltak a beszámoló a fiúk tutajozásáról és a lányok hegyi túrájáról! Részletesen mesélünk mindkét eseményről a következő számunkban! (ZK)

Hornyák Klári a Tanítóképző Főiskolán a rajsszakot végezte és már 30 éve tanít. Tankönyveket ír. 4 könyve jelent meg a gyerekek irányítására. Barátnője Csermi Mária meghívására jött át 3 hétre Uruguayba, és önszántából látogatott meg minket 2 hétig. Itt kihasználhattuk tudományát az anyagok megismerése és főképp megmunkálása terén. A régen csak agyag használata kibővült több, gyerekek részére igen megfelelő új anyaggal. Így ránevelődnek a tárgykultúrára és kifejlesztik a vizuális kombinációkat. A népi kultúrában mindent fölhasználnak, hasznosítanak. Kukoricacsuhé, a csutka, a szára, vessző, nád - hasznos a gyerekek környezetkultúra elmélyítésére! Köszönjük látogatását és ránk szánt idejét! (HKZS)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Hadd egészsítsük ki a HUFI 2. oldalán megjelent interjút egy gyors **Vajdasági panorámával**. Hadd tudja meg mindenki e testvéröld jelenlegi helyzetét. E számban általános adatokat adok közzé, míg az októberben a néprajzi fogalmakat adom majd át, azt remélve, hogy a magyar néphagyomány s néptánc után érdeklődők kapnak belőle értékes információt. (ZK)

Kupuszina néptánc őrzők fellépése

Vajdaság (Vojvodina) autonóm tartomány. Szerbül: Аутономна Покрајина Војводина

Szerbia és Montenegró északi, Magyarország határos részén helyezkedik el. Keletről Románia, Nyugatról Horvátország, Délről Bosznia-Hercegovina, illetve Szerbia határolja. A tartomány etnikailag különösen sokszínű, hiszen több mint 25 különböző etnikai csoport teszi ki a terület lakosságának jelentős részét. Így a régióknak **6 hivatalos nyelve** van (szerb, magyar, szlovák, horvát, román, ruszin), s a terület kulturális és nyelvi sokszínűséget birtokol. 21.500 km² a területe. A Duna, a Tisza és a Száva három földrajzi egységre osztja: **Bácska** (22 község) sík vidék, itt-ott dombos területeivel. A **Bánság** (15 község) területén a talaj már szikesebb, itt inkább az állattenyésztés elterjedtebb, és végül a **Szerémség** (9 község) erdővel borított hegyes-dombos terület. Itt tornyosodik a Tarcál (Fruška Gora); ahol a világhírű **tarcali bort**, amely olykor Mátyás király kedvenc, külön kiváltságokkal rendelkező borát termelő hegyvidék. Legnagyobb számban **magyarok, horvátok, ruszinok, szlovákok, románok, és cigányok lakják.**

Az 1945 előtti jelentős német kisebbséget teljes egészében deportálták, elűzték.

A **Vajdaság mint tájegyiség** először a magyar polgári forradalom és szabadságharc után jött létre az itt élő szerbesség autonómiára való törekvéseként. Három, a Magyar Királysághoz tartozó vármegyéből állott, ezek Bács-Bodrog, Torontál és Szerém (Horvátország részéként). Az **1. Világháború** után a szerb csapatok bevonulásával, a szerb összetételű vajdasági szkupstina megszavazta a Szerb-Horvát-Szlovén Királysághoz való csatlakozást. Ezt az 1920-as trianoni békediktátum szentesítette, amelyben mindhárom megyét elcsatolták a Magyar Királyságtól. A **2. Világháború** során Bácska ismét Magyarországhoz került (1941 áprilisa), míg Bánság és Szerémség német megszállás alá.

1944-1945 telén a szerb kommunista pártvezetés utasítására tömeges kivégzéseket, etnikai népiirtást folytattak a megmaradt magyar és német lakosság között. A meggyilkoltak száma pontosan nem ismert, de **10.000-40.000** között becsülik. **Csúrog, Zsablya és Mozsor** magyar lakosságát teljesen kiirtották. A **háború végén**, az 1947-es párizsi békeszerződéssel ismét elcsatolták. A kitelepített (a német lakosság szinte teljesen), vagy meggyilkolt családok házaiba a legtöbb településen szerb illetve montenegrói lakosság költözött. Ekkor autonóm tartományként Jugoszlávia része lett. Az 1974-ben meghozott új Jugoszláv alkotmány magas szintű autonómiát adott a tartománynak, amit 1989-ben az ún. joghurtforradalomban veszített el. Az **1991-es délszláv háborúban** sok magyar, illetve horvát lakost hívtak be katonának, s állították be őket - legtöbbször fegyvertelenül - ágyútülteléknek. Az **1992-es**, már Kis-Jugoszláv alkotmány sem szavatolt elegendő önállóságot Vajdaságnak.

Az autonómia fokozatos visszanyerésére napjainkban kerül sor. Ennek egy nagyon várt előhírnöke a 2002-ben meghozott „Omnibusz-törvény”, amely jelentős jogokat juttat vissza Vajdaság számára. Na meg aztán volt egy **December 5**, amely más átvizsgáláshoz tartozik.

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos - **Horario de atención al público:** los viernes de 19 a 21 hs.

- 54 Lakatos László: Tavasz játék
- 305 Fekete István: Barangolások
- 396 Undset, Sigrid: Tavasz
- 490 Fekete István: Téli berek
- 695 Hunyady Sándor: Téli sport
- 1420 Bókay János: Karosszék
- 1541 Ilosvay Ferenc: ... ha Dunáról fúj a szél
- 1659 Rákosi Viktor: A bujtogatók - Téli rege
- 1992 Updike, John: Gyere hozzám feleségül
- 2719 Maugham, Somerset: Téli utazás
- 3010 Vándor Kálmán: Szeptemberi szél
- 3599 Mansfield, Katherine: Egy csésze tea
- 3743 Brontë, Emily: Üvöltő szelek
- 3757 Krúdy Gyula: A vörös postakocsi - Őszi utazások a vörös postakocsin (SP ford. megjelent!)
- 3767 Szabó Magda: Az ajtó (SP ford. megjelent!)
- 4006 Gergely Mária: Házasságból elégséges
- 4077 Hámori Tibor: Kimonóban - riportkönyv Japánról (1971)
- 4086 Márai Sándor: A nővér (SP ford. megjelent!)
- 1155/6 v. Somogyváry Gyula: Virágzik a mandulafa I.-II.

En castellano:

- S-259 Krúdy, Gyula: La carroza carmesí (public. reciente)
- S-260 Szabó, Magda: La puerta (publicación reciente)
- S-261 Márai, Sándor: La hermana (public. reciente)

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Plazer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar